

Farský bulletin

VII. ROČNÍK

číslo 1/2011

FARNOSŤ SV. JÁNA KRSTITEĽA
IVANKA PRI DUNAJI

DVE RYBY A PÄŤ BOCHNÍKOV CHLEBA V MOJICH RUKÁCH
STAČÍ NA POHOSTENIE MOJICH PRIATEĽOV.

DVE RYBY A PÄŤ BOCHNÍKOV CHLEBA V BOŽÍCH RUKÁCH
VŠAK NASÝTIA TISÍCE.

ZÁVISÍ OD TOHO, V ČÍCH RUKÁCH SÚ.

PÁR KLINCOV V MOJICH RUKÁCH
NESTAČÍ ANI NA BŮDKU PRE VTÁČIKY.

PÁR KLINCOV V RUKÁCH JEŽIŠA KRISTA
VŠAK ZNAMENALO SPÁSU PRE SVET.

ZÁVISÍ OD TOHO, V ČÍCH RUKÁCH SÚ.

VŠETKO ZÁVISÍ OD TOHO, V ČÍCH RUKÁCH JE TO.
TAK VLOŽME SVOJE STAROSTI, OBAVY, SNY,
RODINY A VZŤAHY DO BOŽÍCH RUK - VEĎ,

ZÁVISÍ OD TOHO, V ČÍCH RUKÁCH SÚ...

KEVIN BURDEN

KEĎ SA ODPÚŠŤAJÚCA LÁSKA ROZBLČÍ,
TVOJE SKÚŠANÉ SRDCE OPÄŤ OŽIJE.

ODPÚŠŤAJÚCA LÁSKA

SLOVO NA ÚVOD
CESTA SRDCA
PÔSTNYM OBDOBÍM

Viera je jednoduchá dôvera v Boha – taká jednoduchá, že ju môže prijať každý. Pozornému srdcu dôvere k Bohu postačí máličko. A Boh s tou troškou vykoná

podstatné... Všetko sa v nás zjednoduší; spôsob života, vzťahy s ostatnými.

Pokorná modlitba odovzdania sa ostáva vždy celkom jednoduchá, nežiada nič. Starí i mladí s prekvapením zbadajú, že prosia: „Vypočuj, vypočuj modlitbu dieťaťa.“ A potom pokračuje každodenný boj. Boj a kontemplácia pospolu.

Chceš cítiť Božiu prítomnosť a máš dojem, že Boh je ďaleko. Nevieš, že kde je odpúšťajúca láska, tam je Božia prítomnosť priam hmatateľná? Srdcu je ťažko predstaviť si to, no Duch Svätý v tebe ustavične pôsobí.

Odovzdať sa Kristovi, dôverovať mu a odpúšťať, je to isté hnutie, jeden dych života.

Odpúšťať druhým naráža v nás na odpor. Nikto nie je uspôsobený odpúšťať, žiť túto čiru skutočnosť Evanjelia. Hoci dotknutý, doráňaný, pokorený – kto pôjde až na koniec svojich síl, aby odpustil?

Bude odpustenie odmietnuté? Odpoveď Evanjelia je jednoznačná: byť láskavý a nečakať pochopenie, odpúšťať a prijať i chlad a odstup. Ísť až tak ďaleko, že nebudeme skúmať, čo ten druhý urobí s našim odpustením.

Vysvetlili si odpustenie zle? Láska, ktorá odpúšťa, nie je slepá, je preniknutá svetlom. Odpustenie neuniká pred tvrdou skúškou, keď podaktorí vyčítavo hovoria: „Môžem si dovoliť čokoľvek, môžem ho či ju i zlomiť – aj tak viem, že mi napokon odpustí.“

Odpúšťanie je iniciatívou celkom osobnou. Privádza k svetlu, robí nás pozornejšími... Ak sa rozjatria rany minulosti, dokážeš odpustiť i tým, čo už nežijú na tejto zemi? Miluješ len tých, ktorí ťa milujú? To je schopný každý, na to nie je potrebné Evanjelium. Modliť sa za tých, čo ti robia zle, nie je maličkosť.

Keď sa odpúšťajúca láska rozblčí, tvoje skúšané srdce opäť ožije.

brat Roger, Taizé

Z OBSAHU ČÍSLA:

- PRÍHOVOR
- PÔST, HISTÓRIA A SÚČASNOSŤ
- ZAMYSLENIE PRE STARŠÍCH
- PUTOVANIE RELIKVIE SV. CYRILA
- DRINSKÉ MUČENICE
- KEMENEŠOVE KYRIE
- SLOVO RODIČOM
- HODNOTA TICHA - POZVANIE K ADORÁCII
- SÚŤAŽ O KNIHU Z VYD. KUMRAN

BYŤ STÁLE MILÝM VOČI INÝM VYŽADUJE NEMALÉ
SEBAZAPRENIE. TOTO SEBAZAPRENIE JE BOHU MILŠIE
AKO VONKAJŠIE UMŔTVENIA, LEBO TIE MAJÚ CENU
IBA VTEDY, KEĎ VYPLÝVAJÚ Z LÁSKY K NEMU.

SV. ARNOLD JANSSEN

Máme po fašiangoch a stojíme pred ďalším obdobím liturgického roka, pôstnym obdobím. Nezaškodí teda povedať si niečo o ňom.

NIEČO O PÔSTNOM OBDOBÍ HISTÓRIA A SÚČASNOSŤ

Pôstne obdobie je zamerané na Veľkú noc. Veď pôstna liturgia pripravuje na slávenie veľkonočného tajomstva jednak katechumenov, jednak veriacich tým, že im pripomína krst, ktorý prijali, a pobáda ich na pokánie. Pôvodná povaha pôstneho obdobia podľa latinského názvu **Quadragesima** (Štyridsaťdňový pôst) spočíva v pokáaní celého spoločenstva aj jednotlivcov, ktoré trvá štyridsať dní. Veriaci sa majú takto štyridsať dní pripravovať na slávenie Veľkej noci. Veľkú váhu v tomto zohráva biblická typológia štyridsiatich dní, čiže štyridsaťdňový pôst nášho Pána Ježiša Krista. Ďalej sú to čísla: 40 rokov putovania Božieho ľudu po púšti, 40 dní pobytu Mojžiša na vrchu Sinaj, 40 dní kráčal prorok Eliáš o vode a chlebe, až kým neprišiel k vrchu Horeb, 40 dní prorok Jonáš hlásal pokánie Ninivčanom.

V dávnejších časoch sa počítalo 40 dní od prvej pôstnej nedele až po Štvrtok Pánovej večere. Avšak až v 6. a 7. storočí sa začal pôst už v stredu pred Prvou pôstnou nedeľou, ba vtedy sa začal konať obrad udelenia popola - popolec (odtiaľ Popolcová streda). Teraz to vychádza tak, že keď odpočítame nedele, ktoré sa najmä v dávnych časoch pokladali za nepôstne dni (skôr sa zdôrazňoval charakter nedele ako deň Pánovho zmŕtvychvstania), je to rovných 40 dní pôstneho charakteru. Pôstne obdobie trvá teda od Popolcovej stredy až do začiatku omše vo Štvrtok Pánovej večere. Od Popolcovej stredy až po Veľkonočnú vigíliu sa nespieva Aleluja.

PÔSTNE OBDOBIE POZOSTÁVA Z DVOCH ČASŤÍ:

1. Čas pokánia a prípravy katechumenov na krst a pre pokrstených čas pripomienky ich krstu.

2. Svätý týždeň, ktorý sa začína Kvetnou nedeľou a je zameraný na Kristovo utrpenie od jeho mesiášskeho vstupu do Jeruzalema.

(Pozn.: Článok sa dotýka len prvého obdobia, pretože Svätý týždeň si zasluhuje rozsiahlejšiu úvahu).

Na začiatku pôstneho obdobia nás Cirkev slovami Ježiša Krista „*Kajajte sa a verte evanjeliu*“ (Mk 1,15) vyzýva na pokánie. Pokánie je podmienkou toho, aby me sa stali schopnými prijať Boha.

ČO TEDA MÁME ROBIŤ?

Pokánie sa začína tým, že uznávame svoju hriešnosť a pokračujeme tým, čo kresťan robí v každom čase, s tým rozdielom, že v pôste koná pokánie usilovnejšie a nábožnejšie, aby sa apoštolská ustanovizeň štyridsiatich dní naplnila pôstom, a to nielen striedmosťou v jedle, ale predovšetkým tým, že sa zbavujeme neresti (Svätý Lev Veľký).

V pôstnom období veriaci hojnejšie počúvajú Božie slovo, venujú sa modlitbe, robia pokánie, pripomínajú si krst, nasledujú Krista na krížovej ceste a tak sa náležite pripravujú na slávenie Veľkej noci. Počas toho „pôstneho putovania“ posvätná liturgia predkladá veriacim preblahoslavenú Panu ako vzor učeníka, ktorý verne počúva Božie slovo a kráča v šľapajách Krista na „Kalváriu“, aby s ním zomrel. Mariánsky charakter pôstneho obdobia je zdôraznený najmä piatimi formulármi omši o Panne Márii v pôstnom období v mariánskych svätyniach.

Sme povinní postiť sa. Sám Pán Ježiš sa postil štyridsať dní na púšti. A sám nás poučuje, ako sa máme postiť (Mt. 6,16-18).

V zmysle terajšieho **Kódexu kanonického práva** nám Biskupská konferencia predkladá nasledovnú **pôstnu disciplínu**:

§ 1. Popolcová streda a Veľký piatok sú dňami zdržovania sa mäsitých pokrmov a dodržania pôstu,

§ 2. Všetky piatky v roku sú dňami pokánia. Veriaci v tieto dni konajú pokánie niektorým z nasledujúcich spôsobov:

- zdržovanie sa mäsitého pokrmu,
- skutok nábožnosti: účasť na svätej omši alebo krížová cesta, alebo bolestný ruženec,
- čítanie Svätého písma trvajúce aspoň 10 minút,
- skutok lásky k bližnému: návšteva chorého s konkrétnym prejavom pomoci alebo návšteva cintorína spojená s modlitbou za zosnulých alebo hmotná pomoc chudobným či viacdetyňm rodinám a pod.,
- zrieknutie sa sledovania televíznych programov (s výnimkou správ) alebo fajčenia, alkoholických nápojov alebo iný sebazápor.

Liturgia piatich pôstnych nediel nás poučuje o trojitom pokúšaní Ježiša na púšti diablom, v druhú nedeľu sa nám Ježiš zjavuje vo svojom premenení. Ďalšia nedeľa nás učí, že pôst, modlitba a almužna (skutky kresťanskej lásky) sú liekom proti hriechu. Štvrtú pôstnu nedeľu voláme nedeľa Laetare (Raduj sa). Cirkev akoby prerušila v polovici svojej pôstnej cesty kajúcnosť a tvrdú cestu pokánia, zastavuje sa v radosti, v predtuche veľkonočnej radosti z vykúpenia. V piatu pôstnu nedeľu nám Ježiš ponúka sv. prijímanie ako prísľub večného života: „Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život a ja ho

vzkriesim v posledný deň. Keď totiž vyjde rozkaz, keď zaznie archanjelov hlas a hlahol Božej polnice, Pán sám zostúpi z neba a tí čo zomreli s ním, vstanú z mŕtvych (z listu sv. biskupa Brauliona Zaragozského).

Križová cesta, ktorú konáme počas celého pôstneho obdobia (a nielen počas neho), čiže rozjímanie o utrpení a smrti nášho Spasiteľa je spomedzi všetkých katolíckych pobožností podľa jednohlasného úsudku svätých otcov všetkým žijúcim i zosnulým najprospešnejšia a na milosti najbohatšia. Nebudme k tomuto hlasu ľahostajní, aby náš kostol počas spoločných križových ciest nezíval prázdnotou, veď účasť na križovej ceste nás obdarúva hojnými odpustkami.

Využime teda všetci tento svätopôstny čas a kvalitnými a neformálnymi pôstnymi predsavzatiami (konzultovanými napr. s duchovným sprievodcom alebo spovedníkom) pripravme sa na dôstojné slávenie stredobodu liturgického roka - Pánovho zmŕtvychvstania - Veľkej noci.

Ježišu, ty si najhlbšou studnicou milosrdenstva a lásky. Rozpamätaj sa na všetky svoje bolesti, ktoré si pre nás vytrpel. Skry nás úbohých hriešnikov, Vykupiteľ náš, v hĺbinách svojich rán pred tvárou svojho Otca, ktorého sme urazili, a pred trestom, ktorý si za svoje viny zaslúžime.

(Použitá lit. Nábožné výlevy, SSV 2009)

Ježiš skrz svoj život a smrť vzdal ľudstvu božskú úctu.

ČO Z TEJ OMŠE MÁM?

Zakaždým, keď prijímame Eucharistiú, prijímame toto oslávené, zbožstvené, povýšené človečenstvo Ježiša Krista, dokonalé vyjadrenie božskej lásky Syna k Otcovi. Iba s takouto dávkou poskytnutej milosti môžeme vstúpiť do života Najsvätejšej Trojice, lebo **Eucharistia nás premieňa**.

Máme na pamäti slová z Kristovho Evanjelia: „Ako môžeš milovať Boha, ktorého nevidíš, ak nemiluješ blížneho, ktorého denne stretávaš?“ Preto nemôžeme milovať Krista, ak nemilujeme svojich blížnych. Láska k ľuďom, s ktorými sa ťažko hľadá spoločná reč, nás očistí a potom slová vo sv. omši „**Pokoj a bratská láska nech je medzi nami**“ a následné podanie ruky nebude iba formalitou.

Ísť na sv. omšu **znamená ísť do neba**. Byť na sv. omši znamená obnoviť zmluvu s Bohom, pretože omša je Baránkova svadobná hostina, na ktorú sme všetci pozvaní, len či sme jej všetci hodní? Byť na sv. omši znamená prijať plnosť milosti, pravý život Najsvätejšej Trojice. Sme na ňu vždy takto pripravení?

Nijaká nebeská, tobôž nie pozemská moc nám nemôže dať viac ako svätá omša, pretože na nej do nás vstupuje Boh. **Na omši nám dáva svoj život.**

Na každej sv. omši Boh obnovuje s každým z nás svoju zmluvu, dáva nám na výber život, alebo smrť, požehnanie alebo zatratenie. Na omši nevystupujeme len ako pozorovatelia, ale sme účastníkmi. Obnovujeme svoju zmluvu. Sám Ježiš obnovuje našu zmluvu.

Prečo potom mnohí z nás, aj keď nie sú v stave ťažkého hriechu, odmietajú potvrdiť túto zmluvu prijatím Eucharistie a stoja vzadu ako nemá pozorovatelia?

(Z myšlienok Scotta Hahna z publikácie: „BARÁNKOVA VEČERA“ spracoval Ing. František Mišík, vydali REDEMPTORISTI v r. 2005)

* * *

SKRZE ODPUSTENIE PRICHÁDZA NA ZEM VZKRIESENIE.

PÔSTNE ZAMYSLENIE
PRE STARŠÍCH

LIST TÝM, ČO SA POVAŽUJÚ
ZA BEZCENNÝCH

Koľko žien a mužov v pokročilom veku si myslí, že neboli ničím, že nič dôležité nevykonali. Teraz už nemusia zarabať na každodenný chlieb. Pred nimi je však púšť osamelosti, ako by mali čakať už len na smrť.

Vy, čo ste dosiahli dôchodkový vek, viete, že na vašej ceste za Kristom nejestvuje dôchodková hranica? Možno práve teraz prichádza čas, keď sa vo vás rozvinú dary apoštolátu, ktoré Boh vložil do každého pokrsteneho.

Je veľa starých ľudí, ktorí vedeli milovať a vedeli trpieť. Teraz sú schopní vypočúť druhých, porozumieť ich zápasu. A Boh každému zverí niekoľko či niekoľkých, aby im načúvali; nie, aby poučovali, ale sprevádzali ich až k prameňu živého Boha. Slabosť im zavše nedovolí sprevádzať ich inak, než vernou modlitbou, ale má to nekonečný význam. Keď budete dôverovať, najmä novým generáciám, odpoviete tak na očakávanie mnohých mladých ľudí, ktorými otriasli spoločenské zmeny, citové rozvraty a opustenosť.

Svojou intuíciou, ktorou ste sa riadili po celý život, objavíte cesty dôvery. A všetko bude možné, až do posledného dychu.

Aké krásne by bolo pobožkať vaše upracované ruky: vám, čo si myslíte, že ste neboli ničím, že ste nič neurobili; a predsa – bez toho, aby ste o tom vedeli – skrze vás žije Kristus v ľudstve naďalej.

brat Roger, Taizé

BUDÚCNOSŤ VYTVÁRA IBA TEN, KTO DÁVA SAMÉHO SEBA.
KTO CHCE IBA POUČOVAŤ, MENIŤ DRUHÝCH, JE NEPLODNÝ.
BENEDIKT XVI.

PUTOVANIE RELIKVIE
SV. CYRILA PO BRATISLAVSKEJ
ARCIDIECÉZE

V rámci trojročnej prípravy na slávenie 1150. výročia príchodu vierozvescov, svätých Cyrila a Metoda, naša farnosť v stredu 16. februára privítala najzaujímavejšiu návštevu. Uctili sme si ostatky a „svetložiarnu pamäť preblahoslaveného otca nášho Cyrila, nového apoštola i učiteľa pre všetky krajiny ...“. Tak ho pomenovali jeho žiaci v „Pochvale ...“ a v tomto duchu naše srdcia ďakovali Tomu, ktorý nám poslal apoštolov hlásať blahozvestí. Ďakovali sme Bohu za jeho veľkú lásku, veď k nám rozprával ústami a príkladom hlboko svätých mužov. Sv. Cyril – Konštantín a sv. Metod nezhrmažďovali bohatstvo, moc a slávu. Rozdávali seba samých v službe Božiemu slovu, v láske k nám, v spájaní východnej a západnej cirkvi.

Nech sú našimi vzormi a pomocníkmi v tejto dobe, keď množstvu našich blížnych nedokážeme priblížiť Kristovo učenie a lásku spôsobom, ktorý by sa dotkol ich srdca a rečou, ktorej by rozumeli.

Ľutujeme, že v dopoludňajšom čase si nemohli uctiť ostatky sv. Cyrila tí, ktorí sú zamestnaní alebo chodia do škôl. Farností na Slovensku je veľa a dní do výročia príchodu našich vierozvestcov málo. No veríme, že časová tieseň duchovný úžitok nezmenší. Aj sv. Cyril pobudol u nás len pár rokov a predsa stihol vykonať veľké dielo.
Ing. Ferdinand Mihálik

MNOHÍ TÚŽIA PO DOKONALOSTI
A LEN MÁLOKTORÍ JU DOSAHUJÚ. VIETE PREČO?
LEBO BOHU ÚPLNE NEDÔVERUJÚ
A NEODOVZDÁVAJÚ SA DO JEHO OTCOVSKÉJ PROZRETELNOSTI.
SV. FRANTIŠEK SALESKÝ

DRINSKÉ MUČENICE
BOŽIE SLUŽOBNICE

Kongregácia Dcér Božskej Lásky, do ktorej patria sestry z cirkevnej materskej školy, s radosťou očakáva ukončenie procesu

blahorečenia piatich spolusestier – drinských mučeníc.

Kongregácia Dcér Božskej Lásky je medzinárodná rehoľná inštitúcia, jej sestry pôsobia v devätnástich krajinách sveta na troch svetadieloch: v Európe, Amerike a v Afrike.

Na Slovensku pôsobia na ôsmich miestach: v Trnave (sídlo provincie a formačný dom), Bratislave, Ivanke pri Dunaji, vo Veľkých Levároch, v Prievidzi, Žiari nad Hronom, Košiciach a Michalovciach. Sestry zviditeľňujú Božiu lásku medzi ľuďmi tým, že sa venujú vyučovaniu náboženstva, farskej a mimoškolskej katechéze, organizácii duchovných obnov a cvičení pre dievčatá a ženy a tiež sa starajú o staré a choré spolusestry. V našej obci a v Michalovciach sa venujú deťom v cirkevných materských škôlkach.

Sestrám z tejto kongregácie sa ľudovo hovorí mariánky. Zakladateľka rehole matka Františka Lechnerová pomáhala dievčatám, ktoré prichádzali z vidieka za prácou do veľkomiest. Prijímala ich do svojich domovov a umožnila im ľudskú, kresťanskú a profesionálnu formáciu. Tieto domy nazývala mariánske ústavy, z toho sa odvodil ľudový názov.

Päť spolusestier je toho času v procese blahorečenia za mučeníctvo, ktoré podstúpili za vernosť svätej čistoty a činnej lásky. Aký bol ich osud?

Do Sarajeva prišli Dcéry Božskej Lásky prvýkrát v roku 1882 na pozvanie miestneho arcibiskupa. Prvé sestry tam osobne priviedla zakladateľka kongregácie Matka Františka Lechnerová. V roku 1911 otvorili v Pale neďaleko Sarajeva kláštor „Máriin dom“. Počas druhej svetovej vojny, v roku 1941 v ňom žilo päť sestier: predstavená sr. M. Jula Ivanišević (Chorvátky, 48 ročná), sr. M. Berchmana Leidenix (Rakúšanka, 76 ročná), sr. M. Krizina Bojane (Slovinka, 56 ročná), sr. M. Antonija Fabjan (Slovinka, 36 ročná) a sr. M. Bernadeta Banja (Maďarka, 29 ročná). Sestry svojou prácou vydávali svedectvo kresťanskej lásky: ošetrovali chorých, veľkoryso rozdeľovali chlieb deťom v štátnych detských domovoch bez rozdielu národnosti a náboženstva. 11. decembra 1941 zaútočili na kláštor srbskí četníci, zdevastovali ho a podpálili. Päť sestier násilne odvliekli do Goražde. Prešli „krížovú cestu“

zimou, snehom, bez teplého oblečenia, zažili vyhrážky a vypočúvanie. Cestou 76 ročnú sr. Berchmanu, celkom vyčerpanú, nechali čelníci v Sjetline a po 10 dňoch 23. decembra 1941 ju zavraždili. Ďalšie sestry museli putovať do Gorazde, kam prišli 15. decembra popoludní. Čelníci ich zatvorili do vojenských kasární, na druhé poschodie. Večer sa vrátili podnapití a vtrhli do ich izby. Sestry sa v obrane svojej ľudskej dôstojnosti a svojho zasvätenia Bohu sľubom čistoty vytrhli z rúk útočníkov a vyskočili z okna. Čelníci zbehli dolu a dobodali ich. Mŕtve telá odviekli k rieke Drine, ktorá sa stala ich hrobom. V roku 2002 bol ukončený diecézny proces ich blahorečenia, v súčasnosti pokračuje proces blahorečenia v Ríme.

Sestry sú mocnými orodovníčkami vo všetkých potrebách, zvlášť v ťažkých hodinách a v nebezpečenstvách života.

Pripravila Eva Mišíková

MODLITBA ZA BLAHOREČENIE DRINSKÝCH MUČENÍC

PANE A BOŽE NÁŠ, TY SI OBDARIL SVOJE SLUŽOBNICE
JULU, BERCHMANU, KRIZINU, ANTONIJU A BERNADETU
MILOŠŤOU REHOLNÉHO POVOLANIA A SILOU
SPEČATIŤ SVOJU VERNOSŤ A LÁSKU K TEBE PRELIATÍM KRVÍ.
OBDARUJ AJ NÁS VYTRVALOSŤOU VO VIERE,
ABY SME SA ANI ZA CENU UTRPENIA NEODDELILI OD TEBA.
PROSÍME ŤA, DAJ, ABY SVÄTÁ CIRKEV
POVÝŠILA TIETO TVOJE SLUŽOBNICE K ÚCTE NA OLTÁRI.
NECH NÁM ICH PRÍKLAD A ORODOVANIE POMÁHAJÚ
OBSTÁŤ V ŽIVOTNÝCH SKÚŠKACH A DOSIAHNUŤ VEČNÚ
SPÁSU.
SKRZE KRISTA, NÁŠHO PÁNA.
AMEN

Pozn.:

Kresťanský obchod a nakladateľstvo KUMRAN má vo svojej ponuke knihu

Anto Bakoviča: Drinské mučenie, Vydavateľstvo Lúč, 2007, 168 strán

Autor v úvode píše: kniha, v ktorej som ako svedok opísal mučenie piatich rehoľných sestier z Kongregácie dcér božskej lásky v decembri 1941 v Gorazde v Bosne, nechce nikoho obviňovať, nechce pranierovať žiadny národ a žiadne vojsko. **Je odsúdením nenávisť, zla a surovosti človeka.** Pre čitateľa chce byť aj povzbudením vo viere, v odhodlaní vytrvať v nej aj za cenu obetí. Je zároveň krásnou výpoveďou o rehoľnom povolaní, o obetavosti sestier, za ktorú tu na zemi nedostali odmenu, ale tešia sa so svojim Ženíchom v nebi.

OMŠA BY NÁS MALA NATOLKO FORMOVAŤ,
ABY SA CELÝ NÁŠ ŽIVOT STAL OMŠOU - MIESTOM, KAM NEUSTÁLE
PRINÁŠAME SEBA SAMÝCH OTCOVI AKO OBETU SKRZE KRISTA.

KARL RAHNER, SJ

KEMENEŠOVO KYRIE

Na sviatok sv. Štefana zaznela v našom kostole vianočná omša, tzv. Kemenešovo Kyrie v podaní dychového súboru „11 z Ivanky“.

Omšu hudobne pripravil a so súborom naštudoval pán Marián Mráz. Pôvodinu pred mnohými rokmi skomponoval vtedajší organista František Kemeneš (od r.1940 Krásnohorský) pre organ a spev. Na jej zachovaní má výrazný podiel aj pani Mária Rucelová. Ako dostala omša dnešnú podobu, nám porozprával umelecký vedúci súboru Marián Mráz.

„Zvukovú nahrávku omše mi ponúkla pani Rucelová, ktorú podľa toho, ako si pamätala melódiu od svojho otca z detstva, naspievala spolu so svojou sestrou a nehojím bratom. Nahrávka dlho čakala na svoju realizáciu. Pôvodne ju pani Rucelová ponúkla na spracovanie bývalému členovi našej kapely, nadanému hudobníkovi Tiborovi Hajzokovi, ale jeho nečakaná a predčasná smrť prekazila tento úmysel. Priznám sa, že som si ho veľmi vážil a podujal som sa urobiť toto dielo aj na jeho počesť.

Pani Rucelová hľadala ďalšie možnosti a chcela, aby sa omša zachovala v Ivanke. Keď som si nahrávku doma vypočul, zistil som, že je to kompletná omša s časťami: úvod, kyrie, glória, krédo, obetovanie, sanctus, benedictus a baránok. Najprv som si začal zapisovať melódiu a text, zadeľovať ju do taktov a potom prišla na rad harmónia, ktorú som vytvoril na základe melódie a ešte obohatil podľa svojich vlastných predstáv. Po harmónii som vytvoril jednotlivé hlasy, ktoré som nasledovne v rámci inštrumentácie pridelil všetkým nástrojom a spevu. Niektorým častiam som prirobil nové úvody. Nasledovalo naštudovanie s orchestrom. Hoci neboli skúsenosti s naštudovaním takého rozsiahleho diela, skladbu sa podarilo v pomerne krátkom čase nacvičiť. Dielo oslovilo všetkých členov súboru“.

Nadanie pána Mráza, jeho usilovnosť a hudobné vzdelanie sa podpísali pod výsledok práce. Je absolventom dvoch odborov Konzervatória v Bratislave, kde študoval hru na klarinet, saxofón, priečnu flautu, aranžovanie, kompozíciu a dirigovanie. Na príprave a interpretácii diela sa podieľali členovia z dychového súboru „11 z Ivanky“ v zložení:

Marián Mráz, umelecký vedúci - Es klarinet; Ľudovít Múčka, organizačný vedúci 2. trubka; Stanislav Honz - B klarinet; Branislav Jandorf 1. trubka; Peter Šišma (alter. Filip Jandorf) - 3. trubka; Milan Baďo - tenor; Jozef Rado - barytón; Jaroslav Navara - tuba; Igor Kebis - bicie nástroje; a Jana Tyrálová, Jana Hlúbiková, Milan Šimko - spev.

Prvý raz zaznela skladba na tradičnom vianočnom koncerte súboru 19. decembra 2010 v Matičnom dome v Ivanke pri Dunaji Jej druhé uvedenie na sviatok svätého Štefana vo farskom kostole podčiarklo slávnostný ráz omše, bolo spomienkou na starého pána organistu, ktorý sa pred mnohými rokmi usiloval o obohatenie vianočnej liturgie. Dielo prekročilo hranice Ivanky a zaznelo na svätých omšiach v kostole v Jarovciach, v Novej Dedinke a v Katedrále sv. Martina v Bratislave.

spracovala Eva Mišíková

RodiĽov veľmi Ľasto trápi, ak jedno alebo viaceré z ich detí žiarlia. Tak veľmi snívali o ťšťastnej rodinke, kde by sa všetci mali radi a „boli ako bratia“. Lenže žiarlivosť medzi detmi je celkom prirodzená vec. Dieťa rovnako ako aj dospelý chce vlastniť to, Ľo vidí u druhého.

Každé dieťa chce byť v rodine milaĽikom. Lenže o takú vzácnosť, akou je rodiĽovska láska, sa musí deliť so sestrou Ľi bratom. Všetci pritom dobre vieme, kam vedie súrodenecká žiarlivosť: k nekoneĽným hadkam, ktoré Ľasto pretrvavaju až po „dediĽske konanie“; k vzájomnému dokazovaniu si, kto je silnejsi, k pocitom viny Ľi hanby, že v ťňom usidliho nieĽo take ako žiarlivosť, k pocitu menejcennosti, že nemá to, Ľo ostatní, že ho rodiĽia milujú menej, a keď ho milujú menej, tak za to asi ani nestojí.

RODIĽOVSKA BDELOST’

Ak rodiĽia chcú zmierniť žiarlivosť, mali by sa v prvom rade vyhnúť všetkemu, Ľo by ju mohlo podporovať:

- Neuprednostňovať jedno z detí, alebo aj priznať si, že majú pre jedno z detí slabosť, pretože nejde o niĽ nenormálne ani odsudeniahodne.
- Nezdorazňovať odlišnosť medzi detmi, neporovnavať ich v zmysle: „Vidí, ako sa tvoj brat dobre uĽi?“ Dieťa až príliš dobre vie, že bratovi sa darí lepšie.
- Nemieať sa príliš Ľasto do ich hádok. Uvedomte si, že dieťa má silno vyvinutý zmysel pre spravodlivosť. Niekedy je lepšie nezasahovať než zasiahnuť a trafiť nepravého.
- Nemyliť si rovnakosť s rovnosťou. Najstarsi má mať iné privilégiá a iné možnosti ako mladsi súrodenec a nemal by neustále ciťiť tlak, že má byť „príkladom“. Postavenie mladšieho zas poskytuje iné výhody, ale nemali by sme ho jednodstav brániť, „pretože je ešte malý“.

HOVORTE O ŽIARLIVOSTI

Ak rodiĽia umožnia žiarlivemu dieťaťu hovoriť o tom, Ľo ciťi, žiarlivosť prestane byť poniujucou chybou Ľi chorobou, ale pocitom, na ktorom nie je niĽ Ľudne a ktorý možno vysvetliť. Postarajte sa, aby žiarlivosť vyšla na povrch a dieťa ju nepotlaĽalo. Usilujte sa dieťaťu ukázať, ako veľmi ho obdivujete a milujete. Žiarlive dieťa si totiž Ľasto o sebe mysli, že za niĽ nestojí, že ho nikto nemá rád. Potrebuje uprimnu a láskavú pozornosť a hlavne chvíle, keď má niektorého z rodiĽov len pre seba. Potrebuje nabrať sebadôveru a pocit vlastnej hodnoty, a to najmä prostredníctvom otca, ktorý je zrkadlom jeho úspechu. Potrebuje ciťiť, že mu v nieĽom dávate prednosť pred inými bez toho, aby ste ho s nimi porovnavali.

Ak naozaj nejde o žiarlivosť chorobnú, ktorá by si vyzadovala odbornú starostlivosť, zbytoĽne nedramatizujte. Ak sa s ťňou dieťa dokaze vyrovnáť, zaĽne si lepšie uvedomovať samo seba a svoju jedineĽnosť. Nie je vari aj v Písme zmienka o Bohu ako o „Bohu žiarlivom“ (Ex 20,5)?

(úryvok z knihy: „Raz ma z teba porazi“ od Denisa Soneta, Karmelitánske naklad., 2010)

BOH JE TICHU A NAPRIEK TOMU HOVORÍ

Ľas ticha v modlitbe je jedineĽnou priležitostou stretnuta s Bohom.

Ako možeme dosiahnuť vnútorné stíšenie? Niekedy mlĽíme, ale

vo vnútri naďalej vášnivo diskutujeme, stavame sa zoĽi-voĽi imaginarnym partnerom, alebo bojujeme sami so sebou. Vyžaduje si to istú jednoduchosť, aby duša našla pokoj. Zachovať ticho znamená neĽať na Boha to, Ľo prevyšuje moje schopnosti. Aj malý okamih ticha je ako odpoĽinok vo sviatoĽny deň, posvätné zastavenie sa, prelomenie múru starostí.

Naše vyplasene mylienky možno porovnať s búrkou, ktorá zastihla uĽenikov v Ľlne na Galilejskom mori, keď Ježiš spal. Aj nám sa stáva, že sme stratení, ustrachani, neschopní upokojiť sa. Kristus može prisť na pomoc aj nám. Rovnako ako utiil búrku na mori, može upokojiť naše srdce zmietajuce sa v strachu a starostiach (Mk 4). Keď zotravame v tichu, skladáme svoju nádej v Boha. „Ticho je pre Teba chválou, o Bože.“ (alm 65, hebrejský preklad) Tam, kde sa konĽia slová a mylienky, chvalime Boha v nemom úzase a obdive.

HOVORÍ BOH SILNÝM HLASOM ALEBO V TICHOM VÁNKU?

Keď si Božie slovo v tichom vánku nájde cestu k našim usiam, je pre obrátenie nášho srdca uĽinnejsie ako kedykolvek inokedy. Tiché slovo Boha može zlomiť srdce z kameňa. Ticho pripravuje Ľloveka na nové stretnutie s Bohom. V tichu može Božie slovo zasiahnuť skryté zakutia srdca. V tichu sa **zjavuje „uĽinne a ostrejšie ako dvojseĽny meĽ; preniká až po oddelenie duše od ducha“ (Hebr 4,12).**

Keď zotravame v tichu, prestavame sa skrývať pred Bohom a Kristovo svetlo može zasiahnuť, uzdraviť a premeniť dokonca aj to, za Ľo sa hanbime.

TICHU A LÁSKA

Ježiš Kristus povedal: „Toto je moje prikázanie: Aby ste sa milovali navzájom, ako som ja miloval vás.“ (Ján 15,12) Potrebujeme ticho, aby sme poĽuli tieto slová a dokázali ich premeniť na skutky. Možno sa niekedy vyhybame tichu a radšej uprednostňujeme hluk, slová a rozptýlenie, aj preto, že vnútorný pokoj so sebou prináša isté riziko. Vyprazdnuje nás a robí nás chudobnými, rozkladá trpkosť a zavrhnutie a privádza nás k sebadarovaniu. Keď je srdce tiché a chudobné, prichádza doň Duch Svätý, naplňa ho bezpodmieneĽnou láskou. **Nenápadne, no nezadrateľne nás ticho privádza k tomu, aby sme milovali.**

prevzaté a krátené z www.taize

*Keď pocítiš prázdno vo svojom vnútri,
vydáš sa hľadať prameň života.
Uvedom si, že táto jednoduchá túžba po Bohu
je už začiatkom viery.*

*V hĺbke tvojho srdca zažatý oheň prepukol v plameň.
Pochopil si...
„Ty si Kriste, jediná cesta; inej nemám.“*

ADORÁCIA

*vždy prvú sobotu v mesiaci
vo večerných hodinách
v našom farskom kostole*

*Niekedy sa držíme našich životných stereotypov aj
s vedomím, že sme už dávno mohli okúsiť niečo nové,
prínosnejšie...*

S Dopraj si prepych modlitby

S Asi každý z nás už vyslovil vetu: „Nestíham sa modliť, nemám čas.“ V tempe, ktorým žijeme, sa čas na modlitbu stáva skôr zriedkavosťou ako samozrejmosťou. Autor sa k tomuto problému vyjadril jednoznačne – *život je príliš rýchly, aby sme si mohli dovoliť zanedbávať modlitbu, pretože práve cez modlitbu budujeme svoj vzťah s Bohom, ktorý jediný môže vnieť rovnováhu a pokoj aj do života plného stresu. Výzva nás, aby sme si dopriali tento „prepych“ – nájsť si pravidelný čas na stretnutie s Bohom, „nie zvyšný, hocjaký čas, ale hodnotný čas, voľný a nerušený, určený na kontempláciu, meditáciu a premýšľanie.“*

Ú *„Ako otcovi dvoch malých detí, ktoré vyplňali akýkoľvek voľný čas, táto kniha pomohla urobiť konkrétne rozhodnutie, na ktoré som dovtedynemal dost odvahy. Rozhodol som sa prestať si budík o polhodinu skôr, aby som takto našiel takýto hodnotný čas pre Boha, kým dovtedy som hľadal chvíľky zvyšného času cez deň a večer. Nie vždy sa mi to darí - ráno vstať a byť pripravený na rozhovor s Bohom - bol to však impulz vydat' sa na cestu hlbšieho vzťahu s Bohom napriek rýchlejšiemu životnému tempu.“ (Martin)*

A *Knihu „Dopraj si prepych modlitby od Billa Hybelsa vydalo a do súťaže poskytlo vydavateľstvo Kumran. Môžete si ju tiež objednať aj v internetovom kníhkupectve **Kumran.sk** a v obchodoch s kresťanskou literatúrou.*

SÚŤAŽNÁ OTÁZKA

AUTOR KNIHY, BILL HYBELS, HOVORÍ: „JEDNÝM Z DÔVODOV, PREČO SA PRESTÁVAME MODLIŤ ALEBO DOVOĽUJEME, ABY NAŠ MODLITEBNÝ ŽIVOT UPADAL, JE, ŽE SME PRÍLIŠ POHODLNÍ.“ SÚHLASÍTE S TÝMTO VÝROKOM?

Pošlite nám vašu odpoveď alebo názor a vyhrajete túto zaujímavú knihu od Billa Hybelsa. Vaše kontaktné údaje spolu s odpoveďou, prosíme, vhodte v zalepenej obálke do farskej schránky najneskôr do konca marca. Obálku označte slovami: Farský bulletin, súťaž. Výhercov budeme kontaktovať ihneď po zrebovaní. Ich mená sa dozviete v najbližšom čísle.

***** Vyhodnotenie súťaže** uvedenej vo Farskom bulletine č. 4/2010: Ďakujeme všetkým deťom, ktoré sa do súťaže zapojili a nakreslili nám krásny obrázok. Po krátkom vyhodnotení, knihy „Vidí ma Boh aj potme“ a „Mamina, ocino požehnáš ma?“, vyhrávajú **Mária Vondrysková, 4 roky a Paľko Ungvarský, 8 rokov**, ktorým blahoželáme a ďakujeme.

Milí farníci,

v mene všetkých detí, ktoré navštevujú Cirkevnú materskú školu Kráľovnej anjelov, ako aj v mene sestier z Kongregácie Dcér Božskej Lásky, Vám chceme vysloviť veľké Pán Boh zaplať za Vaš finančný dar – výťažok zo 6. farského plesu.

Nech Vám to dobrý Pán Boh odmení, aj na príhovor Božej služobnice Matky Františky Lechnerovej, FDC.

V modlitbách Vás sprevádzajú

Sr.M. Christiana Števárová, FDC; Sr.M. Františka Krupová, FDC;

Mgr. Eva Antalíková; Sr.M. Benedikta Maťošová, FDC

POĎAKOVANIE

Riaditeľ Tlačovej kancelárie Svätej stolice vydal dňa 14. januára 2011 vyhlásenie, týkajúce sa termínu blahorečenia Jána Pavla II. Vyhlásenie bolo zverejnené

v nadväznosti na schválenie dekrétov pápežom Benediktom XVI. a znie :

„Slávnosť beatifikácie ctihodného Božieho sluhu Jána Pavla II. – Karola Wojtyły sa bude konať vo Vatikáne 1. mája 2011 v Druhú veľkonočnú nedeľu, nedeľu Božieho milosrdenstva“.

Týmto vyhlásením sa naplnila túžba veriacich, aby bol ich obľúbený pápež vyvýšený a nazývaný blahoslaveným.

V našej farnosti by sme radi urobili „domácu“ zbierku spomienok na Jána Pavla II. Mnohí naši farníci majú osobné spomienky na stretnutie so Sv. Otcom, či už pri jeho návštevách na Slovenku, alebo naopak, z púti do Ríma. Boli by sme radi, aby sa o ne podelili s ostatnými. Radi ich zozbierame a vydáme v budúcom čísle farského bulletinu a takýmto spôsobom sa pripojíme k oslavám, ktoré budú sprevádzať túto veľkú udalosť v živote katolíckej cirkvi. Akékoľvek materiály, písomné aj fotografické, môžete dať Eve Mišíkovej alebo do farskej schránky. Tešíme sa na Vašu spoluprácu.

Redakčná rada

Vyjadrujeme poďakovanie všetkým prispievateľom článkov, ale i tým, ktorí nám akýmkoľvek spôsobom pomohli zostaviť toto číslo bulletinu. členovia redakčnej rady

Ďalšie číslo Farského bulletinu pripravujeme vydať koncom apríla. Vaše príspevky, námety, inzeráty očakávame najneskôr do konca marca 2011.

SVÄTÉ OMŠE VO FARNOSTI

Zmeny budú uvedené v nedeľných oznamoch – dostupné aj na www.fara.ivanka.sk

Pondelok: 18.30 hod.

Utorok: 18.30 hod.

Streda: 18.30 hod.;

V ZÁLESÍ o 17.00 hod. v kultúrnom dome

Štvrtok: 18.30 hod.

Piatok: 18.30 hod.

Sobota: 7.00 hod.

Nedeľa: 7.30 hod.; 10.30 hod.; V ZÁLESÍ o 9.00 hod. v kultúrnom dome

ŠTÁTNY SVIATOK: 8.00 hod; PRIKÁZANÝ SVIATOK V PRAC. DNI: 8.00 hod; 19.00 hod.

SVIATOSŤ ZMIERENIA: sa vysluhuje každý deň 30 min. pred svätou omšou (október – 30 min. pred pobožnosťou); v nedeľu sa sviatosť zmierenia vysluhuje na požiadanie

NEMENNÉ POBOŽNOSTI:

Denne: – modlitba sv. ruženca ½ hodiny pred svätou omšou

Štvrtok: – ADORÁCIA po svätej omši

Piatok: – korunka k Božiemu milosrdenstvu ½ hodiny pred svätou omšou

Sobota: – pobožnosť svätého ruženca po svätej omši

Nedeľa: – ADORÁCIA v 1. nedeľu v mesiaci o 15.00 hod.

ÚRADNÉ HODINY FARSKEHO ÚRADU:

V UTOROK A V PIATOK: 16.00 – 17.00 HOD.

TEL.: 45 94 38 97; FAX: 45 64 69 26

V prvý piatok v mesiaci a v prikázaný sviatok sa neúraduje. Mimo úradných hodín môžete správcu farnosti počkať po svätej omši a dohodnúť sa s ním.

KRST DIET'AT'A si treba dohodnúť vopred.

SOBÁŠ si treba dohodnúť min. tri mesiace vopred.

ZAOPATRENIE ZOMIERAJÚCEHO – v prípade nezastihnutia správcu farnosti na fare môžete osloviť kňazov Jezuitov v kaštieli (TEL.: 402 59 222).

POHREB – v prvom rade je potrebné dohodnúť si so správcom farnosti deň a čas pochovania zomrelého (pochováva sa v pondelok až sobotu).

Farský bulletin redakčne zostavili: vdp. Štefan Rusňák, Alena Balogová, Ing. Eva Mišíková, Ing. Adriana Ondrušková, Ing. František Mišík a prispievatelia článkov. Časopis neprešiel jazykovou korektúrou. Redakcia bulletinu si vyhradzuje právo úpravy, krátenia alebo zverejnenia príspevkov.